

NOI TRACII

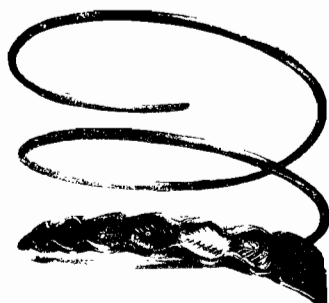
BULETIN CIRCULAR TRACOLOGIC
al
CENTRULUI DE STUDII ISTORICE DE LA VENEȚIA

Secretariatul de redacție: MILANO, via Larga 11

DIRECTOR - FONDATOR: PROF. Dr. CONST. I. DRAGAN

Redactor: Prof. MANOIL HAIVAS

DIN ARTA TRACO-GETĂ

Brățară plurispirală (găsită în jud. Prahova)

Detaliu după o diademă de aur găsită la VIX, Franța, care prezintă analogii cu arta traco-getă.

*

(După D.Berciu, Artă traco-getă)

D A . K S A - T A R A Z E I L O R PARTEA II G R E C I I

INTRODUCERE

DE NICOLAE MIULESCU

„Cine ar putea spune de ce poeții tuturor vremurilor, răsturnînd adevărul, i-au făcut pe oameni zei și pe zei oameni ?”

J.J.Ampère
(L'Histoire Romaine a Rome)

Deși, după unele păreri, societatea de astăzi trăiește ultimele unduiri ale valului de înaltă spiritualitate pe care vechea civilizație grecească l-a constituit, lumea se întreabă încă, cine au fost acești oameni ?

Grecii, au lăsat urme vizibile astăzi datorită muncii acelor pasionați istorici care sunt arheologii. Grecii au scris. Despre Greci au scris și alții. Urme de ale lor au fost descoperite și în pământul locuit de ei precum și în afara aceluia spațiu în care ei și-au trăit permanent și statornic viața.

Pe scurt, au existat și există condiții foarte încurajatoare pentru adâncirea cercetărilor și complectarea celor deja știute despre ei și istoria lor.

Este foarte adevărat că în epoca modernă prea multe aspecte ale acestei lumi pe care istoricii se străduiesc să o scoată la suprafață au constituit adevărate probleme de dezlegat.

Este adevărat că un fragment din opera unui gânditor al acelor vremuri, nou descoperit, concentrează asupra lui toată atenția cercetătorilor până când o spărtură de statuie sau un crâmpei de mozaic -să zicem- reușesc să canalizeze atenția spre alte căi de investigare.

Este adevărat, mai cu seamă, că puținele decenii care au trecut de când cercetările arheologice se fac cu mai mare procent de științificism nu au fost de ajuns pentru obținerea unor rezultate și mai mulțumitoare.

Dar, tot atât de adevărat este că nu toate căile de cercetare au fost exploatare din plin, că unele au fost neglijate aproape în întregime, iar atunci când „ceva ieșit din comun și care s-a abătut de la metodica stabilită“ a fost adus în discuție, din motive nu întotdeauna ușor de înțeles, a fost trecut pe un plan secundar, dacă nu ignorat complet, de către cei avizați.

În prima jumătate a acestui secol savanți cu mare autoritate științifică au emis părerea că Grecii *au coborât* din nordul peninsulei Balcanice.

În lucrarea sa intitulată „Geneza Formelor Culturii“, savantul profesor al Facultății de Filozofie din București P.P.Negulescu face o trecere în revistă a celor ce s-a spus de către o mulțime de istorici, filologi și alți oameni de știință activând în domenii dintre cele mai diferite, cu privire la acest lucru.

Reproducem mai jos o parte din cele re-zumate de savantul român la pag. 34 și urm. din lucrarea arătată mai sus. Citând părerile învățatului German WILKE, trecute într-o hartă anexă la „Archäologie und Indogermanenprobleme“ publicată în „Veröffentlichungen des Provinzialmuseums“, Halle, Bd.I, Heft 3, P.P.N. arată că părerile lui WILKE au fost însușite și de Hans K.F. Günther care le susține în lucrarea „Rassengeschichte des hellenischen und des römischen Volkes „ 1929 pag. 9-11 :

„Günther susține, în lucrarea sa recentă, că Elenii, după separarea lor de celelalte popoare indo-germanice și înainte de a se coborî în Grecia, ar fi trăit în părțile de răsărit ale Ungariei de astăzi. Pe harta la care se referă (Wilke n.n.) însă, ei ar fi ocupat și părțile apusene ale României actuale. Pe acea hartă acest învățat a căutat să stabilească patriile primitive (die Ursitze) ale principalelor popoare indo-germanice, după diferențierea și separarea lor.

El crede că sudul Rusiei ar fi fost ocu-

pat de Indo-Iranieni, centrul de Slavi, nord-vestul de Balți. *Basarabia, Bucovina, Ardealul și Muntenia până la Olt, ar fi fost ocupate de Traco-Frigieni.* Mai spre apus, în *Oltenia, Banat și părțile învecinate din Ungaria și Jugoslavia, ar fi trăit Grecii.* Și mai spre apus, în vecinătatea imediată a Grecilor, s-ar fi găsit *Italioții*, ocupând sudul Austriei și nord-estul Italiei de astăzi“.

Personal nu cunosc lucrarea lui WILKE așa că nu aș putea spune pe ce fel de temeuri a ajuns el să-i așeze pe Greci în zona pe care o indică cu atâta precizie. Datorită, însă, faptului că acesta este adevărul (cu unele corectări și complectări necesare), voi aduce în sprijinul celor spuse de cei arătați de P.P.Negulescu dovezile pe care am reușit să le adun și care sunt convins că vor reuși să lămurească hotărâtor această problemă.

După cum se va vedea până în cele din urmă, neamul de oameni care s-a așezat în Peloponez către sfârșitul celui de al treilea mileniu și începutul celui de al doilea î.e.n. era plecat *din bazinul Mureșului* unde poporul din care s-au rupt Grecii trăia din vremuri imemorabile.

Care era acest popor, de când și cum de se afla el acolo, am arătat în prima parte a acestei lucrări, în DA.KSA, acolo am arătat pe ce îndreptățiri se sprijină și denumirea de „Cetatea Carpatică“ pe care am dat-o zonei centrale (geograficește vorbind) din DA.KȘA, precum și cea de „Carpato-Istrieni“, pe care am dat-o locuitorilor ei.

Din curpinsul acestei a doua părți va rezulta și un surplus de justificări pentru cele arătate mai sus.

Am subintitulat acest fragment GRECII, deoarece în el va fi vorba exclusiv de lămurirea:

a) Originii numelui de Greci;

b) Obârșiei neamului care a dus în Peloponez odată cu el și numele pe care îl poartă până în zilele noastre;

c) Felului în care s-au născut zeii locuitorii ai Olympului și care, cu mici excepții, nu sunt decât personaje proeminente din neamul INACHIZILOR, trecute prin filiera atât de logic explicată de Evhemer, cu două milenii și jumătate înainte ca noi să o fi făcut.

Călăuză permanentă mi-a fost opera lui H.P.Larchér care mi-a ușurat nespuse de mult munca. M-am folosit în special de studiul intitulat „Essai de Chronologie sur Herodote” în care, cu toate că autorul spune „pe baza lui Herodot” așezarea fiecărui „prinț”, (cum îi place lui Larchér să-i numească pe majoritatea exponenților neamului inachid) la locul convenit fiecăruia, a fost făcută cu o severă cernere. Fiind că se dovedește că nu există scriitori vechi sau nou care să nu fi fost consultat de el, comparativ, înainte de a-și spune o părere definitivă.

Cât privește opera lui Herodot, pentru cărțile V-IX m-am servit de traduceri ale lui Larchér. Pentru cărțile I-IV am folosit traducerea lui D.I.Ghica M.A., lucrarea începută de el în anul 1894 (cartea I) și terminată în anul 1915 (cartea III). După ordinea în care au fost publicate de către Ghica cele patru cărți ale lui Herodot, se vede că el s-a gândit să pună la îndemâna Românilor, cu un ceas mai de vreme, acele părți care, socotea el, interesau în special trecutul neamului său, fără să bage de seamă că în toate celelalte se află știri la fel de importante care vin să lămurească, într-un fel neașteptat, trecutul acestui neam încă necunoscut, așa cum trebuie. O adevărată surpriză o constituie dovada că marele Ramses al II-lea a călcat și pământul fostei Dacii, dovada conținută în cartea a II-a par. 102 și în continuare.

Un alt motiv care m-a îndemnat să fac această alegere (este vorba de lucrările Larchér-Ghica) a fost felul în care, pe o perioadă de aproape șase sute de ani, cronologia eruditului helenist de acum aproape două secole se așterne, cu personaje și eve-

nimente conținute, peste o anumită zonă din Cetatea Carpatică. Această zonă, cu specificul pe care îl vom scoate în evidență pe măsură ce vom intra mai adânc în miezul problemei, oglindește pe durata arătată mai sus, logic justificat, toată istoria neamului de care ne ocupăm aci.

Considerând operele lui HOMER și HERODOT istorie, și tot restul, începând cu Hesiod, mitologie, și confruntând permanent pe unele cu celelalte, se va vedea cum un adevăr istoric de necontestat iese la iveală.

Plecând de la acel ceva, recunoscut aproape de toată lumea, anume că Grecii au coborât din nordul peninsulei Balcanice, vom observa că:

O bună parte din acest teritoriu (de altfel destul de nesigur delimitat), era ocupat de o serie de neamuri care, pe baza unor spuse „curioase” ale lui Herodot, au fost înglobate în masa Tracilor, un neam ale cărui caracteristici diferențiale față de popoarele din jurul lor, (Pelasgi, Greci, Sciți...) nu au fost niciodată stabilite. Nici chiar teritoriul ocupat de ei nu a fost delimitat, după cum nici cel al micilor popoare ce se admite că ar fi intrat în componența masei tracice nu a fost vreodată cunoscut cu mai multă precizie. În această privință există o confuzie *destul de vizibilă* la mai toți scriitorii antichității, ca să nu mai vorbim de cei ai vremurilor apropiate nouă.

Pentru faptul că Herodot vorbește de niște Geți (în cartea Va, 1-10) s-ar părea că spusele noastre ar fi dezmințite. Dar Herodot însuși este cel care în V/10 spune lămurit:

„După cum spun Tracii (1), *ținuturile de dincolo de Istru* sunt împânzite de albine și din cauza lor este cu neputință să pătrunzi mai departe în ținut. Părerea mea este însă că cei care vorbesc așa,

1) Este vorba despre Tracii de pe malul Helespontului, de acea porțiune de pământ care într-adevăr era locuită de Traci, ce puteau purta acest nume.

spun lucruru nefirești, pentru că aceste vietăți nu îndură frigul; eu cred că ținuturile de sub Ursă nu pot fi locuite din cauza frigului. Iată ce spun unii despre această țară; părțile dinspre mare au fost aduse de Megabazoz sub ascultarea Perșilor“.

Un adevăr se desprinde totuși din informațiile primite de Herodot de la negustorii Traci și Greci din unele porturi sudice ale Mării Negre, cum ar fi Mesembria, Apollonia ș.a.

Acest adevăr îl constituie informația că „Țara de sub Ursă“ era îmbăcsită de albine, fapt pe care negustorii și-l puteau închipui după belșugul de miere și ceară pe care oamenii din acele părți de lume îl aduceau în porturile lor.

De ce Herodot tălmăcește atât de vag o informație ca aceasta, cine ar putea spune?

După cum, cine ar putea spune astăzi, care a fost motivul teribilei rupturi dintre cei rămași în Țara Zeilor și cei ce, plecând în lume, au trăit secole de-a rândul, fără Zei, până ce și-au făurit, din amintiri și legende, alți asemenea stăpâni?

Purtau oare cei dezrădăcinați din Țara Hiperboreenilor, cum i-au numit ei pe cei rămași în „Țara de sub Ursă“, atâta ură din cauza îngrozitorului război fratricid?

Sau cei rămași nu mai primeau în țara lor stăpânită acum de un alt zeu, pe cei care nu mai credeau în nimic?

Oare Zeus și ai lui, izgoniți de Zalmoxis, duseseră cu ei în țara cucerită cu atâta vărsare de sânge ura neîmpăcată a celor care se instalaseră acum în Olimp?

Încercarea de a desluși în atâtea neînțeleșuri nu mi se pare chiar atât de temerară.

Terenul pentru înțelegerea explicărilor nu a fost încă destul de pregătit, pentru a putea ataca problema în toată întinderea ei.

S-ar putea naște întrebarea, logică de alt fel, de ce vorbim cu atâta hotărâre de asemenea lucruri?

Un răspuns complet vom da în capito-

lul următor.

Până atunci, însă, chiar neînsoțit de o documentare complexă, un răspuns trebuie dat, și-l vom da în cele ce urmează (care va constitui, în același timp, și un mic rezumat al celor cuprinse în parte I-a a lucrării).

Țara în cuprinsul căreia strămoșii Grecilor au trăit ocupând masiv bazinul mijlociu al Mureșului, iar prin inclave în rest, aproape tot teritoriul închis de bazinul hidrografic al ISTRULUI, se numea DA-KȘA sau în traducere ȚARA ZEILOR (kșa=țară; de=zeu).

Țara Zeilor a fost locuită din cele mai vechi timpuri „de la începutul începuturilor“ cum spune uneori tradiția, de o populație de oameni, păstori în marea lor majoritate, pe care, în lipsă de o altă denumire convenabilă, eu i-am numit *Carpato-Istrieni*, cum se vede, o denumire geografică compusă din două nume vechi, ca și poporul care le-a dat, și care nume erau Carpați (2), numele lanțului muntos care formează osatura bazinului *istriean* și ISTRU (3), numele fluviului care adună toate apele ce se scurg din Caar-Pati (fiind vorba de porțiunea din actuala Dunăre cuprinsă între intrarea în strâmtoarea de la Cazane și până la vărsarea în mare).

Pe o bună-stare în înflorire de la an la an, de la veac la veac, *Carpato-Istrieni*, păstori, au dezvoltat o spiritualitate, pe care noi o numim „vedică“, termen născut din cuvântul „veda“ = înțelepciune, și aflat în cărțile „sfinte“ descoperite în India către începutul sec. al XVIII-lea de către ocupanții europeni (francezi și englezi).

Aceste „cărți sfinte“, totalizând un imens număr de manuscrise grupate în patru „unități“, după specificul conținutului fiecăreia din ele, se numesc *Rig.Veda*; *Sama.Veda*; *Iadjur.Veda* și *Atharva.Veda*.

2) Carpați = Caar-Pati = stăpânul (pati) zăpezii (caar).

3) Istru = Cel care iese din strâmtoare (i = din; str=strâmtoare)

Învățătura vedică s-a născut pe pământul locuit de păstorii Carpato-Istrieni, creație a gânditorilor din „Cetatea Carpatică” și a fost purtată până în răsăritul îndepărtat, de către păstorii din țara Ara, (vezi *Araros*, *'rarău*, *Maramureș*, *Mara* s.a.) care, pe acest considerent, și-au luat numele de Arya, adică „ieșiți”, „de origine”, „originari” din Țara Ara. Și, ca oricare alt cuceritor din orice vreme, Arienii „s-au considerat superiori cuceritorilor” iar termenului de Arya i-au dat înțelesul de „om de viță nobilă”, o pretenție pe care au avut-o întotdeauna cuceritorii față de cuceriiți (exemplul cel mai convingător că e așa, este dat de cuceritorii Romani față de cuceriiții Greci, ca să nu vorbim decât de aceștia din urmă ca făcând parte din categoria celor care „dezmint”).

Un proces asemănător de expansiune pornit dintr-o țară mică, la început, ne oferă răspândirea mahomedanismului, religie născută în mica zonă de pe țărmul Mării Roșii și răspândită de urmașii lui Mahomet (Maha.Omet) de-a lungul unei zone de la est la vest pe un traseu care însumează aproape 15.000 km., caracteristic fiind că în vreme ce Meka și Medina au rămas două „simboluri”, marile centre ale acestei religii s-au strămutat, unul pe țărmul Atlanticului celălalt în zona Oceanului Indian, cu înflorire astăzi în Pakhistan, adică acolo unde cu milenii înainte înflorea și religia vedică.

În procesul de dezvoltare al societății celor din Cetatea Carpatică s-a simțit la un moment dat nevoia unei „organizări mai temeinice”. De ce? în interesul cui?... și alte asemenea întrebări nu ne vom pune, rostul nostru fiind, în această notă, doar să încercăm pe scurt o lămurire.

Organizarea societății vedice s-a făcut pe baza „indeletnicirilor” membrilor săi. În treacăt vom spune că este mai mult decât probabil că nevoia acestei „organizări” să se fi făcut simțită și influențată de felul în care societatea se dezvolta în pământul cucerit, adică acolo unde pe o populație „cu-

cerită” se grea o pătură conducător-profitoare, ce încerca să se sustragă „tutelării” celor „de acasă” (*acasă* fiind țara ARA din ținutul Carpato-Istrien).

Reorganizarea societății vedice a început să se facă, deci, pe baza „indeletnicirilor profesionale”, sau cum am zice noi astăzi „pe grupe de specializare a muncii” care, în procesul „evolutiv” au devenit categorii, clase ..... caste.

Momentul în care castele au devenit statornice, este și acela când „interdicțiile”, „constrângerile” și tot cortegiul de opreliști s-au ridicat în fața celor care se lăsau, sau înțelegeau să se lase conduși, de „impulsuri prea personale”.

Sociologia explică felul în care o societate nestăpânită cum trebuie, pornind de la asemenea constrângeri necesare bunei organizări, poate ajunge la abuzul cel mai dezvățat, pe care se altoiesc premisele dispariției societății respective. Dar, ca și de alte dați, aceasta nu este treaba noastră, așa că vom reveni la societatea vedică din acele vremuri, care societate a trăit acest moment de început al sfârșitului ei, declanșat de abuzul stupid al Castei brahmanice, din care se recruta clasa preoțească.

Am spus că, între timp, categoriile sociale s-au izolat unele de altele până ce au atins faza de „caste”, faza cea mai periculoasă în dezvoltarea unei societăți și cea mai urită pentru om, omenie și omenire.

În acel moment, cu scopul de a-și apăra anumite privilegii de un profitorism, câteodată dezgustător, (vezi anumite texte brahmane), casta brahmanică, instaurată la cărma societății, a legiferat anumite interdicții, dintre care cea mai detestabilă și detestată a fost interzicerea căsătoriilor între membrii unor caste diferite. Pe baza unor asemenea legi, (care au generat și pedepse pentru cei care „călcau legea”), nu erau pedepsiți făptuitorii direcți ci, cu totul absurd și ineficient, progenitura păcătoșilor care, de

multe ori era aruncată la periferia societății, prin excluderea din castele primare, cu consecințe grave, ca: interzicerea de a locui în aceleași așezări cu membrii castelor; obligația de a exercita numai anumite profesii; limitarea drepturilor cu privire la posedarea unor anumite bunuri și alte asemenea interdicții, care făceau din toți cei „afurisiți“ de lege, niște paria, disprețuiți de restul semenilor lor.

Cum era de așteptat, nu multă vreme după decretarea unor asemenea legi pline de nedreptate, (a căror reglementare se vede cel mai bine în vestitul Cod de Legi numit în limba sanscrită Manava-Dharma-Sastra) au apărut pe suprafața țării, (ne vom referi de aci înainte numai la Da.kṣa), o serie de așezări omenești în care trăiau „profesioniști“ pe specialități și făcând parte din aceeași categorie de „blestemați“, ce purtau același nume de „breaslă“. Și, deoarece în limitele bazinelor celor trei râuri sfinte, care erau SOMEȘUL, patronat de zeul lunii Soma, SIRETUL, (Araros - Hyeratus) patronat de zeul drăpății Dharma, OLTUL, (Thyarantos-Θυαραντος) patronat de zeul Kasypa (Cozia), cei din categoriile „afurisiți“ s-au așezat în bazinul Mureșului, unde până în zilele noastre se află localități purtătoare a unor nume din acele vremuri și care ne arată de către cine au fost locuite acele așezări pe atunci.

Manava-Dharma-Sastra, acel Cod de Legi al lui Manu, în cartea a X-a, pe întinderea a 131 de articole, nu se ocupă decât de aceste reglementări. Dăm mai jos câteva exemple de asemenea prevederi, care scoteau din rândul oamenilor o întreagă lume de nevinovați.

ȘUTA ... Categorie provenită din progenitura celor care, făcând parte, femeia din casta brahmanilor, bărbatul din casta militară „kṣatriya“, s-au căsătorit contra legii, care interzicea asemenea uniri.

Cei din categoria Șuta nu se puteau îndeletnici decât cu dresura de cai și cu conducerea carilor de luptă. Locul de așezare ce li s-a rezervat a fost la actualul sat ȘUTA, greșit modificat după unirea din 1918, când, pe motiv că un înalt magistrat care patrona cartea funduară se numea Șuțu, subalter-nul său a modificat Șuta în Șuțu.

UGRA ... Categorie provenită din progenitura unui bărbat din casta militară kṣatriya, care s-a căsătorit contra legii cu o fată din casta Sudria. Această progenitură nu se putea așeza decât în actualul sat Ugra, greșit înregistrat după unire sub numele de Ogra, deoarece din cele mai vechi timpuri satul s-a numit Ugra, nume sub care a fost cunoscut și de administrația statului austro-ungar, care l-a numit Marosugra. Cei din categoria Ugra nu se puteau îndeletnici decât cu practici în legătură cu armata, dar numai dintre cele servile.

ȘAICA ... O categorie ce provenea din progenitura fiilor de brahmani, care neglijau să officieze la timpul potrivit toate slujbele de investitură. Asemenea „neglijenți“ erau decăzuți din caste, progenitura lor exclusă și încadrată într-o categorie îndepărtată din castele primare, locuirea permisă numai în așezări care purtau numele categoriei decăzute, în cazul de față Șaica (Șeica).

La fel cu Meda ce se puteau stabili la Mediaș; Satwata la Sovata; Avrita la Avrig; Gialla la Giala.cuta; Karana la Carani; Vaideha la Vaidei ș.a în continuare.

Pentru casta conducătoare rezultatele au fost pline de neprevăzut, deoarece „bles-temații“, obligați să se îndeletnicească doar cu anumite meserii, au căpătat o specializare la care altfel nu ar fi putut ajunge; producători de bunuri, ai au căpătat o bună stare înfloritoare, care le-a îngăduit să se scuture de „tirania zeilor“ și a reprezentanților lor pe pământ și să-și caute singuri de soarta lor.

Pe asemenea premise morala, care la ei nu mai era o funcție socială, de esență religioasă nici atât, a început să slăbească și o mulțime de opreliști gândite în trecut cu înțelepciune, au fost călcate în picioare. Dintre acestea căsătoriile între frați sau rude de același sânge, oprite cu strășnicie în societatea vedică, au fost primele practicate. Până chiar și zeii, zeii pe care și i-au făurit mai târziu, au devenit „încestuoși“ și cele mai bune exemple se găsesc în „Theogonia“ lui Hesiod, care este plină de „cupluri“ dintre cele mai „pline de păcat“.

Din cele puține arătate mai sus se pot alege câteva dintre momentele cele mai specifice care au dus la apariția GRECIEI din antichitate. Vom arăta în câteva fraze acele „momente“. = Izgoniți din sânul unei societăți care îi alungase la periferia cea mai disprețuită, strămoșii celor care *mai târziu aveau să depășească sub multe aspecte pe cei care au rămas doar cu mândria „unei obârșii și a unei apartenențe“* s-au izolat, au alungat din lumea și sufletul lor pe cei care nu se arătasera deloc „ocrotitori“ cu ei, și au început să-și clădească o nouă lume, la temelii cărora au pus ceea ce

aveau ei mai de preț ca dotare, munca și destoinicia. Cu aceste calități ei, producătorii de bunuri, au produs, și-au apropiat o parte din ceea ce produceau și au căpătat o bună stare, care i-a pus pe picior de egalitate cu cei ce rămăseseră doar cu mândria neeficientă.

= Explozia de libertate nu s-a arătat, însă, peste tot binefăcătoare. Așa cum am arătat, un dezmăț moral și-a făcut apariția și pe el s-au grefat o mulțime de nenorociri.

= Cum relele născute din inexistența unor „stăpâni“ se făceau din zi în zi mai simțite, cei care se bucuraseră „prea mult“ de binefacerile libertății, au căutat la rândul lor să le pună stavilă. Și fiindcă opreliștile venite din partea „unor nevăzuți“ sunt și au fost de totdeauna mai ușor de suportat, Grecii au început să-și creeze asemenea stăpâni.

= Și cum cei mai la îndemână le erau „unii“ despre care în legende și povestiri bătrânești *se spuneau lucruri „extraordnare“*, au mai adăogat, pe ici pe colo, câteva din produsul propriei lor „fantezii“ și și-au creat din acei „unii“ ZEI. Numai în acest fel se poate explica de ce zeii Grecilor erau atât de mult *oameni*.

Din acest moment, din clipa în care cei care începuseră să creadă într-o „reală“ populație a Olympului, din clipa în care au început să nu mai recunoască în cei ce erau, pe cei care au fost cândva, din acea clipă Grecii își încep o trăire a lor proprie, devenind cei pe care istoria îi cunoaște sub acest nume.

=====

LIMBĂ ȘI ISTORIE ROMÂNEASCĂ

de Iordache MOLDOVEANU

(urmare)

Se ivește o întrebare ciudată: dacă Roma a latinizat pe Geto-Daci și pe Traci, creind la Dunăre cea mai omogenă și unitară limbă

romanică, așa zisa daco-româna, cu folclorul ei cristalin, de care am vorbit, cum se explică de n-au romanizat ei Italia însăși, căci se cunoaște neputința de a se înțelege în vorbirea populară, între diferitele părți ale Italiei?

De fapt dialectele din Italia oglindesc

regiunile carpato-balcanice protolatine, pelasgo-tracice de unde au plecat. Flamini (= Brahmanii) etrusco-latini și ai celorlalte triburi au dus zeii, tradițiile și riturile carpatice și au avut norocul să nu întâlnească în Italia nici dravidieni și nici negri. Evident Roma nu a romanizat pe strămoșii lor din Carpați și Balcani, adică „neamul Tracilor, cel mai numeros și vîguros dintre toate popoarele“ (Herodot V, 3) și pe cel al „Sciților, cărora nici unul din neamurile din Asia ori dintre regatele din Europa n-ar putea să le reziste „(Thucydides 2,97).

Ilirii, Macedonenii lui Perseu, Geții lui Burebista, Pannon-Dacii contra lui Tiberius, Dacii conduși de Decebal și Scito-Sarmato-Carpicii, nu au înmărmurit ca titanul Atlas când Theseu i-a arătat gogorița legiunilor- ex toto orbe- căci războaiele Romei cu aceștia au durat aproape 600 ani, iar în ultima sa parte, imperiul a avut 40 de împărați iliro-daco-traci.

Unii afirmă în mod naiv că limba româna este de adunătură, ca acelea făcute în evul mediu, „formată din felii“ și ni se dau pe cântar cantitățile împrumutate, folosind dicționare și lucrări lipsite de acribie științifică, ori de rea credință. Se spune de exemplu că „hram“, cuvânt etrusc, sau „gât“, cuvânt hettit, le-am luat de la Slavi; că „talpă“, cuvânt în linearul B, l-am luat de la Unguri, că „humă“, cuvânt pelasgo-trac îl avem de la Bulgari și tot de la ei cuvântul pelasg, heroglific și felah „coleașă“. Nici numele

părților trupești nu le-am fi avut, se zice: „cap, ochi, frunte“ de la Latini; „beregată, burtă“ de la Daci; „grumaz și buză“, de la Albanezi (dar și Spaniolii zic „buze“ zicem: „șold“, de la Poloni; „gleznă“, de la Slavi; „labă“, de la Unguri, dar picior de la latini. Ar însemna că poporul român și-a format trupul din bucăți fizice împrumutate.

Etimologiștii vor rămâne însă mirați când vor afla că părțile corpului sunt numite aproape la fel la noi, ca și în vedică, la Mahori, la Getulii Africii, la Felahi și în hieroglifice, în Sumer și în Iberia, la Hettiți și Etrusci, neamuri de origine danubiană. S-a ignorat total latina priscă și populară. Și este notoriu că dintre toate limbile așa zise romanice, limba româna e cea mai apropiată de latina populară și că a păstrat lexic și forme sintactice dispărute la italieni, francezi, etc. Pe bună dreptate un cronicar spunea: „De mirat este că limba Moldovenilor și a Muntenilor, mai multe cuvinte are în sine râmlenești decât Italienii, măcar că Italianul tot pe un loc este cu Râmlenii.“

Prin studiile și descifrările pe care le-am efectuat în mare număr- din care am publicat unele în 1971 și am comunicat descifrarea înscripției de limbă tracă de pe „Inelul de la Ezer“ din valea Hebrului, la Primul Congres Internaț. de Tracologie din 1972, rezultă că hettita; pelasga, geto-daca, frigiana, traca, illira, etrusca, latina arhaică, (inscripția Duenos), și scita constituie familia unei limbi protolatine anterioară cu mult fundării Romei.

*** **

INFORMATIUNI TRACOLOGICE

În zilele de 14 - 15 octombrie a.c, a avut loc la București un simpozion al Cenaclului de Cultură Juridică, Tracologie, Literatură și Artă „Titu Maiorescu“ al Asociației Juriștilor din R. S. România, de sub președinția Domnului Dr. Iosif G. Chiuzbăian. În prima seară a avut loc sesiunea de comunicări, iar în a doua un program literar - muzical. Vom reveni cu amănunte asupra acestei frumoase manifestări tracologice, care s-a bucurat de un deosebit succes.

Acest Buletin este conceput ca o tribună liberă de circulație a ideilor provenite nu numai de la specialiștii consacrați, ci de la toți cei ce se ocupă de probleme tracologice. Publicarea unui articol sau a unei lucrări nu însemnează că reprezintă implicit și punctul de vedere al Centrului de Studii Istorice.